

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

Uitspraak

96/4346 AOW + 96/4348 AOW

in het geding tussen A.P. M.-K., te S., appellante,

en

de Sociale Verzekeringsbank, gedaagde

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellante is in hoger beroep gekomen van een uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te Maastricht, gedateerd 20 maart 1996.

Gedaagde heeft verweer gevoerd bij brief van 16 juli 1996.

De gronden zijn aangevoerd bij beroepschrift van 30 april 1996.

Het geding is behandeld ter zitting van de Raad op 20 mei 1998. Appellante is daar in persoon verschenen. Gedaagde is, daartoe ambtshalve opgeroepen, verschenen bij gemachtigde mr. C.P.H. R.-A., werkzaam bij de Sociale Verzekeringsbank.

II. Motivering

Gedaagde heeft aan appellante in verband met het bereiken van de leeftijd van 65 jaar bij besluit van 29 augustus 1986 een pensioen ingevolge de Algemene Ouderdomswet toegekend met ingang van 1 december 1985. Op dit pensioen was een korting toegepast van 24% op de grond dat appellante niet verzekerd was geweest van augustus 1973 tot 23 december 1985. Tegen dit besluit is geen beroep ingesteld.

In december 1993 heeft appellante zich tot gedaagde gewend met het verzoek om haar pensioen te herzien. Gedaagde heeft naar aanleiding van dit verzoek vastgesteld dat, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van de EG d.d. 11 juli 1991 inzake Verholen e.a. (RSV 1991/227) en 's Raads uitspraak d.d. 26 november 1993 (RSV 1994/125), de korting op appellantes AOW-pensioen onderzoek ingesteld naar de door appellante geleden inkomensschade als gevolg van de korting op het AOW-pensioen. Bij besluit van 5 augustus 1994 heeft gedaagde appellantes AOW-pensioen herzien, in dier voege dat haar ingaande 1 december 1992 een ongekort AOW-pensioen wordt toegekend.

Het bezwaar, gericht tegen de datum met ingang waarvan het ongekorte pensioen is toegekend, is bij het thans bestreden besluit van 28 november 1994 ongegrond verklaard. Hangende het beroep bij de rechtbank tegen dit besluit heeft gedaagde een besluit, gedateerd 4 april 1995, afgegeven waarbij aan appellante over het tijdvak van december 1985 tot december 1992 een pensioen van 78% (in plaats van 76%) van het volledige pensioenbedrag wordt toegekend.

De rechtbank heeft het beroep aangemerkt als mede te zijn gericht tegen dit laatste besluit. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het besluit van 28 november 1994 gegrond verklaard en dat besluit vernietigd voorzover daarbij op het pensioen een

korting was toegepast van 24%, en het beroep tegen dat besluit voor het overige ongegrond verklaard. Voorts heeft de rechtbank het beroep tegen het besluit van 4 april 1995 ongegrond verklaard.

In hoger beroep bestrijdt appellante wederom de ingangsdatum van de herziening van haar pensioen.

De Raad overweegt het volgende.

Gedaagdes besluit van 28 november 1994 behelst een herziening van appellantes AOW-pensioen ingaande 1 december 1992 en het daartegen gerichte beroep betreft de vraag of die ingangsdatum correct is. De omvang van de korting op het pensioen over het tijdvak voorafgaande aan december 1992 maakt geen deel uit van het geding betreffende dit besluit, zodat dit door de rechtbank ten onrechte - gedeeltelijk - is vernietigd.

Het besluit van gedaagde om appellante met ingang van december 1992 (en niet eerder) een ongekort AOW-pensioen toe te kennen, berust op de volgende uitgangspunten en overwegingen.

Ingevolge de destijds geldende nationaalrechtelijke bepalingen was appellante niet ingevolge de AOW verzekerd gedurende het tijdvak waarover haar echtgenoot in Duitsland was verzekerd op grond van aldaar verrichte werkzaamheden. Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EG-hof en van de Raad, hierboven vermeld, is de doorwerking van deze niet-verzekering in het aan een, destijds gehuwde, vrouw toekomende AOW-pensioen in strijd met het discriminatieverbod van de EG-richtlijn 79/7, en wel met ingang van 23 december 1984. Daarbij geldt de voorwaarde dat de betreffende vrouw binnen de personele werkingssfeer van die richtlijn valt.

Gedaagde heeft, onbestreden, vastgesteld dat dit ten aanzien van appellante het geval is. Met betrekking tot in verband met het bovenstaande ingediende verzoeken om herziening van het pensioen als in dit geding aan de orde, heeft gedaagde een beleid geformuleerd, waarbinnen aansluiting wordt gezocht bij de termijn van een jaar als bedoeld in artikel 17, tweede lid, jo. artikel 16, tweede lid, van de AOW. Dit betekent dat in het algemeen het pensioen wordt herzien met ingang van de maand, gelegen één jaar voor de datum waarop het herzieningsverzoek is ingediend, maar dat gedaagde voor bijzondere gevallen van deze regel kan afwijken. De omstandigheid dat de betreffende aanspraken berusten op supranationale regelgeving wordt door gedaagde als bijzonder geval aangemerkt. Verdere terugwerkende kracht dan een jaar wordt aan de herziening van het pensioen verleend indien het achterwege laten daarvan leidt tot hardheid in financiële zin; hiervan is sprake indien het (gezins-)inkomen van de betrokkene in de periode waarover de korting heeft plaatsgehad op nettobasis minder bedraagt dan het volledige (netto) AOW-pensioen.

De Raad acht dit beleid in algemene zin aanvaardbaar. Daarbij neemt hij in aanmerking dat het (gedeeltelijk) terugkomen van in rechte onaantastbaar geworden besluiten een discretionaire bevoegdheid van het betrokken uitvoeringsorgaan is en dat in casu, zoals door gedaagde herhaaldelijk is betoogd en ook door de rechtbank is aanvaard, niet staande is te houden dat deze wijze van correctie van in strijd met een supranationaal discriminatieverbod vastgestelde aanspraken in strijd is met enige bepaling van het EG-recht. De Raad verwijst in dat verband mede naar zijn uitspraak inzake de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet, gepubliceerd in RSV 1994/212, en in navolging van de rechtbank naar de arresten van het EG-hof inzake Rewe (Jur. 1976, p. 1989 e.v.), Comet (Jur. 1976, p. 2043 e.v.), Johnsen (Jur. 1994-I, p. 5501 e.v.) en Steenhorst-Neerings (RSV 1994/211).

De stelling namens appellante dat gedaagde gehouden is de ten onrechte toegepaste korting van meet af aan ongedaan te maken, kan de Raad niet onderschrijven. Het oorspronkelijke toekenningsbesluit heeft immers, doordat het niet is aangevochten, rechtskracht verkregen. Tenslotte is de Raad niet gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan gedaagde in het onderhavige geval van zijn beleidslijn zou dienen af te wijken.

Op grond van het vorenstaande concludeert de Raad dat gedaagdes besluit van 28 november 1994 in rechte kan standhouden en dat de aangevallen uitspraak vernietigd moet worden in zoverre daarbij dat besluit is vernietigd. Voor het overige komt de aangevallen uitspraak voor bevestiging in aanmerking, mede gelet op het feit dat tegen het besluit van 4 april 1995 geen bezwaren zijn ingebracht. Voor toepassing van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht inzake de vergoeding van proceskosten zijn geen termen aanwezig.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,
recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak in zoverre daarbij gedaagdes besluit van 28 november 1994 is vernietigd en verklaart het beroep tegen dat besluit alsnog geheel ongegrond;

bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige.